

[Edvard Sørensen.]

Benzinføremøren til Kommunerne, dels ved at ændre Reglerne for mellemkommunal Refusion saaledes, at der i højere Grad, end Tilfældet er efter den gældende Lov, blev taget Hensyn til Bæreevnen i de enkelte Kommuner, eller ved at paalægge Staten det Tilskud, som Kommunerne skal betale til Arbejdsløshedsfonden. Ligeledes kunde man naa et Stykke Vej frem ved at overføre mere af det, der nu betales af Kommunerne af Aldersrenten, til Staten.

Det, jeg her har peget paa, vilde virke langt mere effektivt end det foreliggende Lovforslag, men jeg er klar over, at Vedtagelse af saadanne Ændringer vil tage nogen Tid, og derfor er vi villige til at gaa ind i en saglig og grundig Gennemdrøftelse af det foreliggende Lovforslag. Jeg maa være af den Opfattelse, at det vil være fuldt forsvarligt at yde Tilskuddet, som af Venstre i Fjor foreslaaet, alene til Sognekommunerne, da det saa afgjort er der, Skattetrykket er haardest. Ser vi paa den nylig offentliggjorte Oversigt over de kommunale Skatter for 1935—36, bemærker vi, at den samlede Skatteudskrivning i dette Aar er steget med 33 Mill. Kr., deraf for København og Frederiksberg $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr., Provinsbyerne godt 4 Mill. Kr. og Sognekommunerne over 20 Mill. Kr. Den stærkt forøgede Udskrivning i Sognekommunerne er et talende Vidnesbyrd om, hvordan Byrderne i de sidste Aar er forøget for Sognekommunerne i en uhyggelig Grad. Af Statistiske Meddelelser fremgaar det endvidere, at Skattetrykket er lavest i København og Frederiksberg og langt det største i Sognekommunerne. Det er ikke saadan, at det er et enkelt Aar, hvor dette gør sig gældende, det er ikke saadan, at det er et enkelt Aar, Skattetrykket tilfældigt har været størst i Sognekommunerne, men det er i en Aarrække Forholdet har været saadant. Derfor er der efter vor Opfattelse al mulig Grund til at overveje, om man ikke med dette Forslag skulde sætte ind paa at lette det alt for høje Skattetryk, der hviler paa Landets Sognekommuner, indtil man paa Linie med de Ændringer i Socialreformen, jeg nævnte, kunde faa en effektiv Løsning af dette Spørgsmaal.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. Det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte, at Beskatningsbrøken ikke altid giver det rette Billede, men paa den anden Side maa man erkende, at der gennem Beskatningsbrøken gives en vis Maalestok for Skattetrykket i vedkommende Kommune. Om man i Forbindelse

med dette Forslag skal bruge Skattebrøken, er jo et Spørgsmaal, vi kan drøfte i Udvalget. Hvis vi skal bruge den, vil jeg finde, at det vilde være rigtigst, om vi nedsatte den i alt Fald til den Procentsats, den var paa i Fjor.

Efter § 2 stilles der jo 4 Mill. Kr. til Raadighed til den almindelige Fordeling. Jeg vilde ønske, at vi kunde forhøje dette Beløb noget. Det kunde ske enten ved at foretage en samlet Forhøjelse af hele Beløbet eller ved at overføre en Del af det Beløb, der skal bruges til de vanskeligt stillede Kommuner, til den almindelige Fordeling, og det er et Spørgsmaal, om det ikke vilde være klogt at gaa den sidste Vej.

Hvis man ser paa Fordelingsgrundlaget, saa vil man ogsaa her se, at der kommer en Ulighed frem. Den højtærede Indenrigsminister sagde i sin Fremsættelse, at det, han tilstræbte, var et Fordelingsgrundlag paa Linie med det, vi havde i Statskatteloven af 1903. I denne Skattelov tog man Hensyn til de samlede sociale Byrder i Kommunerne, men efter som Forslaget er affattet her, tager man kun Hensyn til den Trediedel, som Kommunerne selv skal betale, men naar man nu ser Opgørelserne over Socialreformen, saa ser man, at der er mangfoldige Sognekommuner, hvis Part til Refusionsforbundet er mere end dobbelt saa stor som den Trediepart, de selv har som Udgift i Kommunen, og den Del, de betaler til Refusionsforbundet, er jo saa vist ogsaa en social Forpligtelse for Kommunen. Derfor tror jeg, at det vilde være rigtigt, om vi ændrede dette Grundlag til at omfatte hele den sociale Byrde, der hvilede paa Kommunen.

Der staar i § 2, sidste Stykke, at de Kommuner, der kun kan faa under 200 Kr., skal stryges, og at det Beløb, der kommer frem her, skal føres over til Beløbet til vanskeligt stillede Kommuner. Jeg vilde sætte Pris paa, om vi i Stedet for overførte dette Beløb til den almindelige Uddelingsfond. Jeg tror, det er der, det maa høre hjemme. Jeg erkender fuldt ud, at de Kommuner, der kun kan faa et Beløb paa 200 Kr., kan man lige saa godt lade være med at tildele noget Beløb. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om man ikke skulde forhøje dette Beløb paa 200 Kr. til 300 eller 400 Kr., men saa samtidig undgaa Beskatningsbrøken i Forbindelse med Fordelingen. Det er et Spørgsmaal, som vi sammen med andre kan overveje i det Udvalg, der formentlig bliver nedsat om Sagen.

I § 3 gives en Antydning af Reglerne for Fordelingen af Beløbet til de vanskeligt